

Renée Delhez (R.E. Delhez-van der Wateren)

Greekerinckskamp 24

7491BW Delden

delhez-vdw@planet.nl

JEAN PIERRE RAWIE, KEUZE UIT DE GEDICHTEN, vertaald naar het Engels,
verschillende bundels, zie lijst.

JEAN PIERRE RAWIE, KEUZE UIT DE GEDICHTEN, vertaald naar het Engels door Renée Delhez.

Rondeel, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.7** (uit: Het meisje en de dood, 1979)

Romance, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.10** (uit: Het meisje en de dood, 1979)

Klaaglied, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.24** (uit: Het meisje en de dood, 1979)

Madonna, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.32** (uit: Het meisje en de dood, 1979)

Vonnis, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.110** (uit: Woelig stof, 1989)

Kwatrijnen, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.122** (uit: Woelig stof, 1989)

October, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.167** (uit: Onmogelijk geluk, 1992)

Bevlogen, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.188**, (uit: Onmogelijk geluk, 1992)

Voorgoed, uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.232** (uit: Geleende tijd, 1999)

Alles op aarde (Blok), uit **Verzamelde Verzen, 2004** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.269** (uit: Geleende tijd, 1999)

Taboe, uit **De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag, 2012** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.12**

Maar iets, uit **De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag, 2012** uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.14**

Romance, uit **De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag**, 2012 uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.19**

Brief, uit **De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag**, 2012 uitg. Bert Bakker, Amsterdam, **blz.39**

Geluk, uit **Handschrift**, 2017 uitg. Prometheus, Amsterdam, **blz.9**

GELEGENHEIDSGEDICHTEN / GEDICHTEN IN OPDRACHT: (origineel en vertaling):

Schijn, uit: **Verbeelding van verlangen**, Qua-art, ISBN 90 70162 93 8, 2004 uitg. Broekhuis Uitgeverij, Hengelo, **blz.121**

Alumnus, uit: **Album amicorum**, 2009, Rijksuniversiteit Groningen

Kerstgedicht, 2010 privé collectie

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz. 7

RONDEEL (uit: *Het meisje en de dood*)

Je hebt ze, en je bent ze kwijt
voordat je weet wat je gebeurt.
En of je verzen schrijft en treurt
en nachtelijke tranen schreit,

of ze bedelft onder verwijt
en toornig hun portret verscheurt:
je hebt ze, en je bent ze kwijt
voordat je weet wat er gebeurt.

Soms dat je er nog één verleidt
als je wat met je droefheid leurt;
- je hebt het hoe dan ook verbeurd
en vecht in een verloren strijd:
je hebt ze, en je bent ze kwijt.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p. 7

RONDEEL (from: *Het meisje en de dood*)

RONDEAU

They're yours and they are lost to you
before you've time to wonder why.
And you may rant or you may cry,
you may write verses or be blue,

or fume at what they overthrew
or burn their portraits in the fire:
they're yours and they are lost to you
before you've time to wonder why.

There may be one you still can woo
by showing off your sorry plight;
- but you've forfeited it and fight
a losing battle sad but true:
they're yours and they are lost to you.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz 10

ROMANCE (uit: *Het meisje en de dood*)

Op doortocht naar uw herfstig rijk
van parken en paleizen,
moet gij, dat ik u nog bereik
mij zelf de wegen wijzen.

Wil mij tot dit verheven doel
met eigen hand geleiden;
wanneer gij voelt wat ik gevoel
dan staat ge mij terzijde.

Want enkel op uw wenk kan ik
de wegen onderscheiden.
Het gaat tot aan de laatste snik
alleen tussen ons beiden.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p. 10

ROMANCE (from: *Het meisje en de dood*)

ROMANCE

On passage to your autumn realm
of parks and dwelling places,
you'll have to draw the ways yourself,
so I can match your paces.

To reach this lofty goal with zeal
may your own hands please guide me;
and when you feel what I can feel,
I feel you stand beside me.

For I can't find the ways unless
your sign shall make me see.
Up to our final little death
there's only you and me.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.24

KLAAGLIED (uit: *Het meisje en de dood*, 1979)

Ik klaag, want alles wat zo mooi begon
ging langzaamaan naar de verdoemenis,
wat immers niet meer te verbloemen is
hoewel ik soms gedaan heb wat ik kon.

Wel hebben wij elkander op het laatst
bedonderd en constant te veel gezopen,
dus dat het heel ellendig af zou lopen
lag voor de hand en heeft geen mens verbaasd.

Het leed is niet van gister of vandaag
en dit verhaal misschien niet zo bijzonder,
maar toch ben ik er reuze treurig onder
en vind het juist en passend dat ik klaag.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.24

KLAAGLIED (from: *Het meisje en de dood*, 1979)

LAMENTATION

I am lamenting, for what started right
went slowly, inescapably to blazes,
which could not be disguised in the last phases
although admittedly I sometimes tried.

It's true that at the very end, dejected,
we screwed around and there was too much boozing,
and so the fact that we would end up losing
was more or less what everyone expected.

Sorrow is just an everyday event,
this story may be special, but I doubt it,
but all the same I am mighty sad about it,
so it is right and fitting to lament.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.32

MADONNA (uit: *Het meisje en de dood*, 1979)

Na een litertje chianti bij de lasagne
vertel je aan elke toevallige vent
weer dat je hele mislukte leventje van je
en waarom en van wie je gescheiden bent

Je man en je minnaars en hoe alles mis ging,
je lacht er nog altijd aanbiddelijk bij:
'Dat kind was natuurlijk een grote vergissing.
Hij is bij z'n vader en 's weekends bij mij.'

Ik weet het, alsof ik je tafelenoot was,
hoe sappig je al die ellende vertelt.
- ik ken je zo goed dat ik wou dat ik dood was.
Het is met de liefde rampzalig gesteld.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.32

MADONNA (from: *Het meisje en de dood*, 1979)

MADONNA

After a bottle of chianti with your pasta
you're ready to tell each and every guy
how your sad little life is a complete disaster
and whom you divorced and how often and why.

Your husband, your lovers and all that miscarried,
and charming as ever you're smiling with glee:
'The child - a mistake, I should never have married.
It lives with its father, and weekends with me.'

I know it as if I were there by your side,
how juicy your yarn is, how artless your airs.
I know you so well that I wish I were dead,
for love is a pitiful state of affairs.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.110

VONNIS (uit: *Woelig stof*, 1989)

Nooit zonder ongenode bijgedachten
zie ik de schedel achter elk gezicht,
en in elk lief dat slapend naast mij ligt
gedenk ik andere doorwaakte nachten.

De tijd die alles vroeg of laat ontwricht
heeft niets doen worden zoals ik verwachtte;
ik blijf ten slotte tot niet meer bij machte
dan soms een in zichzelf gekeerd gedicht.

Geliefde, berg mijn sterfelijk gelaat
tegen je borst; al wat ons in het leven,
zo schamel als het is, ter harte gaat,

en al waar wij maar enigszins om geven,
(ik had het je niet willen zeggen) staat
in dit gedicht ten dode opgeschreven.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.110

VONNIS (from: *Woelig stof*, 1989)

SENTENCE

Never without unbidden thoughts I see
the skull beneath the skin in every face,
and I relive past nights I can't erase
in every love who's sleeping next to me.

Nothing turned out as it was meant to be,
time crushes everything in life you crave;
and I am spent, and up to nothing, save
some introverted lines of poetry.

Hide, love, my mortal face against your breast,
all little things in life, poor though it be,
we are concerned about to some degree,

all things we are attached to, more or less,
(I had not meant to tell) are finally
in this small poem sentenced now to death.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.122

KWATRIJNEN (uit: *Woelig stof*, 1989)

De winters, zeg je, lijken elk jaar kouder.

Zo is het niet: wij worden merkbaar ouder.

Ik huiver, kind, omdat ik nog zo houd
van je al grijzend hoofd tegen mijn schouder.

*

Het ijzelt, en de struiken zijn van glas.

Wij lopen samen door het witte gras.

Er zijn van die momenten dat ik wilde
dat alles nu maar bleef zoals het was.

*

Wij zijn - vergrijsd en het gelaat doorgroefd -
niet dikwijls meer ten dode toe bedroefd,
alleen van tijd tot tijd een beetje treurig
omdat het allemaal niet meer zo hoeft.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.122

KWATRIJNEN (from: *Woelig stof*, 1989)

QUATRAINS

Winters each year, you say, are getting colder.

This is not true: we're clearly getting older.

I tremble, child, because I still so love
your head, already greying, on my shoulder.

*

It's frosting and the shrubs made of glass.

Together we are walking through the grass.

There are, in life, these moments that I wished
that everything would stay the way it was.

*

We are, our faces marked with lines galore,

no longer often desperate and sore,

but just from time to time a little gloomy,

because we can't be bothered anymore.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.167

OCTOBER (uit: *Onmogelijk geluk*, 1992)

In dit gebenedijde jaargetijde
is alles elk jaar weer als nooit voorheen;
wat nu begint en wat al lang verdween
valt niet meer van elkaar te onderscheiden.

Met allen die ik liefhad om mij heen
zie ik mij door voorbije lanen schrijden.
Ik voel de jaren omgekeerd verglijden
en schop de natte bladeren uiteen.

Ik kon als kind mijn ogen niet geloven,
zo was ik al voor elk geluk beducht,

maar wat het leven meenam in zijn vlucht,
dit mocht het mij nog altijd niet ontroven:

de bomen in oktober, en daarboven
de zwermen in de eindeloze lucht.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.167

OCTOBER (from: *Onmogelijk geluk*, 1992)

OCTOBER

In this so blessed season, every year
all things are just the same as ne'er before;
what long is gone and what still lies in store
is indistinguishable, it appears.

Surrounded by all those once dear to me
I am striding through the lanes of yesterday.
The years in reverse order pass away
as autumn leaves are scattered by my feet.

I dared not, as a child, believe my eyes,
always mistrusting happiness - however:

whatever life made off with, it has never,
so far, been able to deprive me of

trees in October, and soaring high above
the flocks of birds against the endless skies.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.188

BEVLOGEN (uit: *Onmogelijk geluk*, 1992)

Ik weet niet zeker of het zwanen waren,
een najaarsnanacht dat hun vleugelslag
in duizendvoud over het huis heen lag,
om pas tegen het daglicht te bedaren.

Die hele dag liep ik als uitverkoren,
of ik door engelen was aangeraakt.
Maar hoeveel lege nachten zijn doorwaakt
waarin sindsdien geen wiekslag viel te horen?

Nu moet ik mij weer met de zon verzoenen
en, nooit meer zo bevlogen, wennen aan
het wassen en het slinken van de maan,
het komen en het gaan van de seizoenen.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.188

BEVLOGEN (from: *Onmogelijk geluk*, 1992)

ENRAPTURED

If it was swans I do not really know,
whose thousand wingbeats filled that autumn night
and hovered around the house in hallowed flight,
subsiding only at the morning glow.

Throughout the day I walked as one elected,
as if by angels' wings I had been touched.
How many nights since then, when not as much
as one small single wingbeat was detected?

Now I must settle for the sun and grow,
enraptured thus but once, accustomed to
the waxing and the waning of the moon,
the change of seasons as they come and go.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.232

VOORGOED (uit: *Geleende tijd*, 1999)

Dit is de herfst, dit zijn de mooiste maanden,
maar ze ontgaan ons zoals ieder jaar,
want wij zijn blinden in een wereld waar
het blijvende niet geldt, alleen het gaande.

Wij tastten in het duister naar elkaar,
een oogwenk dat wij ons onsterfelijk waanden,
en zijn niet dan elkanders nabestaanden;
het bed is ons niet nader dan de baar.

Geen troost valt aan het najaar te ontlennen,
de bladeren verworden in de goot
en de gelieven zijn voorgoed verdwenen.

Wie weet is ons vergund pas metterdood,
door vreemde hemellichamen beschenen,
iets vast te houden wat ons niet verstoort.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.232

VOORGOED (from: *Geleende tijd*, 1999)

BEYOND RETRIEVAL

Autumn is here, these are the months most glowing,
but they escape us, same as every year,
for we are eyeless on a planet where
what's lasting does not count, only what's going.

Groping in darkness you and I were near,
a moment when we deemed ourselves immortal,
but we are just surviving and distraught and
the bed is no more nearer than the bier.

There is no comfort to be found in fall,
leaves in the gutter shrivel and decay
and all the loved ones are beyond our call.

Perchance only in time of death we may,
by strange celestial asteroids enthralled,
embrace something that does not turn away.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, blz.269

(uit: *Geleende tijd*, 1999)

Alles op aarde - moeder, jeugd - moet sterven,
je vrouw bedriegt je, je verliest je vriend.
Maar zoek een nieuwe zoetheid te verwerven,
het koude poolgebied rondom beziend.

Ga scheep, richt naar de verre pool de steven
langs wand na wand uit ijs - en stil, vergeet
wat ginds in haat en hartstocht is gebleven...
Vergeet het oude land van lief en leed.

En leer in huivering en trage koude
je uitgeputte ziel hoe op het eind
hier niets is wat haar vast zal kunnen houden,
wanneer het licht van gene zijde schijnt.

JEAN PIERRE RAWIE

VERZAMELDE VERZEN 2004, Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, p.269

(from: *Geleende tijd*, 1999)

All things on earth - love, mother, youth - must die,
your wife deceives you, your best friend is gone.
But look for a new sweetness to acquire,
viewing the polar region's frigid zone.

Embark, set sail, head for the distant pole
past walls and walls of ice - and hush, forget
the hate and passions you have put on hold...
the land of joys and sorrows you have left.

And show, in dragging cold and sluggish shiver
your worn-out soul how at the very end
this place has nothing permanent to give her,
when light from yonder side is being spent.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, blz.12

TABOE

Ik zie met steeds opnieuw bedwongen schrik
al wat er al voorbij is onder ogen,
de jaren die mij zomaar zijn ontvlogen,
de schijn gestalten van mijn eigen ik.

De schaarse tijd waarover ik beschik,
tegen de tijd die weg is afgewogen,
vervult mij schrijnend van mijn onvermogen;
het einde schuilt in ieder ogenblik.

Toch leef ik telkens naar een toekomst toe,
alsof ik nog met eeuwigheden reken,
en doe gewoon de dingen die ik doe.

Dat morgen misschien niet meer aan zal breken,
voor jou, voor mij, voor ons, is een taboe,
waarover ik niet hardop durf te spreken.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, p.12

TABOE

TABOO

It is with tight-controlled dismay I see
the sequence of the things which flew away,
the years which without warning seemed to stray,
fake images of who is really me.

Weighing the time assigned to me maybe
against the time already passed away,
I see the end lies hidden in each day
and realize my insufficiency.

I am always looking forward though, by choice,
as if allowing for eternities,
and simply keep on doing what I do.

That a new morning may not come to be
for you, for me, for us, is a taboo
which I am never brave enough to voice.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, blz.14

MAAR IETS

Mijn moeder die haar lange laatste jaren
in een tehuis voor oude mensen sleet,
had na verloop van tijd steeds minder weet
van dingen die daarvoor haar leven waren.

Ze was haar man vergeten, lief en leed
dat zij om zijnentwille mocht ervaren,
de kinderen die zij had moeten baren
en dat ze die gevoed had en gekleed.

Alles verdween: zij ook. Het meest vertrouwde,
wat ons als lichaam eigen is, verdwijnt,
en waar wij onze ziel voor geven zouden,

het wordt als niets. Toch hoop ik op het eind
al was het maar iets vast te kunnen houden
van wat nu nog zo onontbeerlijk schijnt.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, p.14

MAAR IETS

JUST SOMETHING

My mother in her final, drawn-out years
in an old people's home had, as time passed,
become increasingly less able to hold fast
the memories of things she once held dear.

Her husband was forgotten, joys and fears,
she had enjoyed and tasted as his wife,
the children whom she'd brought into this life
and that she'd nourished them and dried their tears.

All disappeared, she too. The very core,
what's most our body's own, ceases to be,
and what we'd give our soul and spirit for

dwindles to nothing. Still I hope maybe
even the tiniest something will be stored
of what seems indispensable to me.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, blz.19

ROMANCE

Achter het scheve hek van roestig ijzer
gaan wij dezelfde paden als voorheen
langs doolhof, pergola en zonnewijzer,
maar niets komt meer met vroeger overeen.

De vijver stinkt en de fonteinen zwijgen,
er zingt geen vogel en er zwemt geen zwaan.
Slechts wat ons vreemd was maakten wij ons eigen,
de jaren gingen en de jaren gaan.

Weer lopen wij, terwijl de muggen dansen,
door deze wrede hof van Eden rond,
van menig ongelukkige romance
de schijnbaar schuldeloze achtergrond.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, p.19

ROMANCE

ROMANCE

Behind the sloping rusty iron gate
we follow the same paths as before
past sundial and pergola and maze
but nothing seems to tally anymore.

The water smells, the fountains remain quiet,
no birds are singing and we see no swan.
Only the unfamiliar we acquired,
the years are going and the years are gone.

Again we're walking, while the gnats are dancing,
together through this cruel paradise,
the background for so many sad romances
in falsely guileless innocent disguise.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, blz.39

BRIEF

Wij wisten wel: vanaf het eerste uur
was deze laatste avond te voorzien.
Wij zijn maar weinig wijzer sedertdien,
de dagen kortten en de nacht werd guur.

Ik draag zoveel verdriet als ik verduur
en verg zoveel verwijt als ik verdien.
Wij waren aan elkaar gewaagd. Misschien
was dit ook geen getij voor avontuur.

Misschien was ons een god niet welgezind,
want ach, het brood werd ranzig, en de wijn,
er zat ik weet niet wat voor bitters in.

Geen roes, geen kater meer. Een koude wind
komt op uit de lagune. Lief, wij zijn
de eersten niet, de laatsten evenmin.

JEAN PIERRE RAWIE

DE TIJD VLIEGT, MAAR DE DAGEN GAAN TE TRAAG, 2012, Uitgeverij Bert Bakker,
Amsterdam, p.39

BRIEF

LETTER

Right from the very start we were aware
this final fatal night could be foreseen.
We've not become much wiser in between,
the days grew shorter and the night grew bare.

I carry as much grief as I endure,
require reproaches as my penalty.
We were well-matched, but on the whole, maybe
the timing for adventure, dear, was poor.

Perchance some hostile god had crossed our path,
because the bread grew rancid and the wine,
it tasted strangely bitter in my glass.

No hangover, no high, an icy blast
blows up from the lagoon. Love, you and I,
we're not the first, nor will we be the last.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

HANDSCHRIFT, 2017, Uitgeverij Prometheus, Amsterdam, blz.9

GELUK

Je hebt je dagen onbedacht verdaan;
er kwam altijd een nieuwe herfst na deze.
De meesterwerken die je nog moest lezen
kon je wannéer je wilde openslaan.

Je schoof het leven op de lange baan
want wat er was, zou er ook morgen wezen,
je werd alleen maar ziek om te genezen,
je had de tijd, er kwam geen einde aan.

Weet alle dingen maar eens van tevoren:
het ging met jou zoals het elk vergaat
die voelen moet, omdat hij niet wou horen.

Je nam geboden kansen slecht te baat
en hebt tot slot het minste deel verkoren,
en het geluk komt karig en te laat.

JEAN PIERRE RAWIE

HANDSCHRIFT, 2017, Uitgeverij Prometheus, Amsterdam, p.9

GELUK

HAPPINESS

You thoughtlessly wasted your days away,
for every year would bring another fall.
The unread masterpieces, they were all
just waiting to be opened any day.

You permanently kept your life at bay,
for things would stay the same and never pall,
when you got ill, it never made you stall,
you took your time, for time was there to stay.

If only one would know what lies in store:
you, at the very end, embraced the fate
of one who sees but chooses to ignore.

Your actions hardly carried any weight,
it was the poorest deal you settled for,
and happiness comes sparingly and late.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

Uit: VERBEELDING VAN VERLANGEN, 2004, Uitgeverij Broekhuis, Enschede, blz.121

SCHIJN

Ik zie met nauwelijks bedwongen schrik
steeds schrijnender de waarheid onder ogen,
de jaren die mij zomaar zijn ontvlogen,
de schijngestalten van mijn eigen ik.

De tijd waarover ik misschien beschik
tegen de tijd die weg is afgewogen,
doordringt mij enkel van mijn onvermogen;
het einde schuilt in ieder ogenblik.

De afgelegde wegen overziende,
al wat er was aan vrouwen en aan vrienden
en al waarmee lichtvaardig werd gespeeld,

wat bleef er over van de stoutste dromen,
dan dat ik tot het inzicht ben gekomen
dat ik mij veel verlangens heb verbeeld?

In 2012 is dit gedicht onder de titel *Taboe* in gewijzigde vorm uitgebracht in de bundel : *De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag*, blz.19.

De octaaf is, op een enkel woord na, ongewijzigd. Het verschil zit hem in het sextet: andere inhoud, andere rijmklanken.

JEAN PIERRE RAWIE

From: VERBEELDING VAN VERLANGEN, 2004, Uitgeverij Broekhuis, Enschede, p.121

SCHIJN

ILLUSION

It is with ill-controlled dismay I see
the poignant price I finally must pay,
the years which without warning seemed to stray,
fake images of who is really me.

Weighing the time assigned to me maybe
against the time already passed away,
I see the end lies hidden in each day
and realize my incapacity.

Reviewing now the many roads I ran
and all there was with women and with friends,
all things so lightly ventured, big and small,

of all my wildest dreams, what has remained
except that in the end I understand:
my longings were illusions, after all?

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE

Uit: ALBUM AMICORUM, 2009, Rijksuniversiteit Groningen

ALUMNUS

Waarheen je ging, naar wat voor verre oorden,
en wat het lot voor je in petto had,
het gaf niet, als je dit maar niet vergat:
de naald van het kompas wijst naar het noorden.

Wie die zich op dit doornig levenspad
aan tegenspoed of wederzakers stoorde,
zolang hij in zijn hart nog altijd hoorde
de beiaard van de toren in de stad?

En wat het vreemd bestaan ons nu en later
te bieden heeft, of (vaker) van ons claimt,
die stem klinkt mettertijd steeds obstinater.

Want waar je verder ook van raakt vervreemd,
je blijft een kind van Stad en Alma Mater,
wat niets of niemand je nog ooit ontnemt.

JEAN PIERRE RAWIE

From: ALBUM AMICORUM, 2009, Rijksuniversiteit Groningen

ALUMNUS

ALUMNUS

No matter what fate had in store, what course
your life took, whom or what you left behind,
the main thing was to always keep in mind:
the compass needle steadily points north.

Who, when this thorny path of life turned sour,
would from adversity or trouble smart,
as long as he kept hearing in his heart
the chiming of the old grey city tower?

And what this strange existence, now and later
may have to offer, or (more often) claim,
that voice, in time, becomes an ostinato.

For, even if from life you feel estranged,
you are a child of *Stad* and Alma Mater,
and that, forever, will remain unchanged.

Translation Renée Delhez.

JEAN PIERRE RAWIE
PRIVÉ COLLECTIE

KERSTGEDICHT 2010

Je droomt je droom, je brandt een kaars,
je draagt je beste goed,
omdat weldra iets wonderbaars
op aarde komen moet,

als christenhond en muzelman
en jood en Palestijn
eendrachtig om der wille van
de vrede werkzaam zijn,

en samen wachten op het licht
dat in de kerstnacht gloort,
zoals dat in een kerstgedicht
en in je dromen hoort.

JEAN PIERRE RAWIE
PRIVATE COLLECTION
KERSTGEDICHT 2010

CHRISTMAS POEM

You burn a candle, dream your dream,
you wear your Sunday best,
for soon on earth something supreme
will become manifest,

when Jew and Palestinian
Muslim and Christian cur
harmoniously in unison
for peace's sake concur

and wait together for the light
that's glowing in the Christmas night,
just as a Christmas poem beseems,
just as befits your dreams.

Translation Renée Delhez.